

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

('Η άθλιότητες και ή κακομοιριές του κόσμου τούτου)

τίτλος του Άρθρου αυτού θα σας φανή καταπληκτικός, απίστευτος.

Υπάρχουν λοιπόν άνθρωποι που έχουν διπλή ζωή, που ζουν διπλά;

Αυστηρώς ναι. Και λέμε αυστηρώς, γιατί ή άλλη, ή δεύτερη ζωή των ανθρώπων αυτών

είνε σκοτεινή και έγκληματική, φρικώδης και άταισία.

Πρόκειται, μ' άλλους λόγους, για τους ανθρώπους που έχουν διπλό «έγώ», διπλή ύπόσταση, που ενώ εμφανίζονται ως έντιμοι και φιλήσυχου πολίτες, κινε εν τώ κρυφώ έγκληματια τρομερά, χωρίς να μπορούν να νικήσουν το δεύτερο «έγώ» τους, το έγκληματικό, το νοσηρό, το τερατώδες.

Όσοι είδαν στο θέατρο τον «Εισαγγελία Χάλλερ», κι όσοι διάβασαν το περίφημο έργο του Στήβενσον «Ο Δόκτωρ Τζέκυλ», το έκδοθεν υπό του «Μπουκέτου», γνωρίζουν καλά την θλιβερή νοσηρά περίπτωση της διπλής ανθρώπινης ζωής.

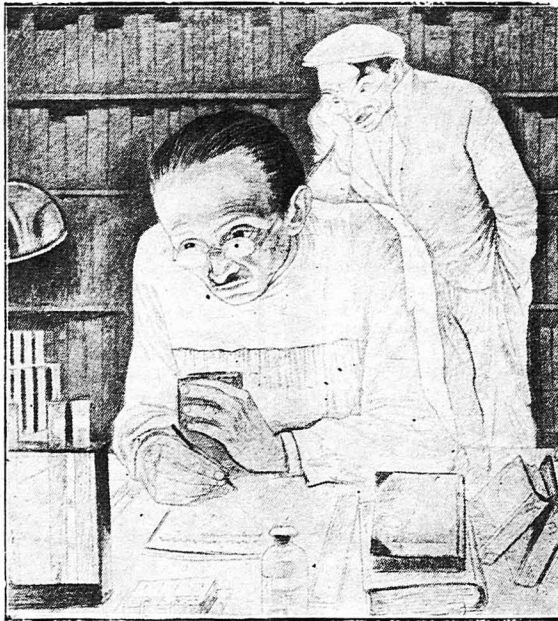
Ίδου όμως και σχετικά αξιοθέατα παραδείγματα: Ένας από τους ανθρώπους με το διπλό «έγώ», τη διπλή ύπόσταση, ήταν ο Οδύγηος έμπορογιαστής Σιλβέστρος Ματούσκα. (Ματούσκα ο Δυναμιστής των Τραϊνών), ο οποίος έπανειλημμένως έτινάξε στον άερα με διαβολική επιτηδεότητα διάφορες «μαγισσοχίες και συνετήφι» τέλους πέρι, μετά την τραγική ανάπτυξη του έξπρεζ Βουδλεπστής—Βιέννης. Έκατόν πενήντα άνθρωποι έχασαν την ζωή τους κατά την τραγική αυτή καταστροφή και ο έγκληματίας έλαφριά συνείδηση, δεν ήταν αναρχικός, ούτε ανήκε σε καμιά κομμουνιστική οργάνωση. Έγκληματίοδσε, της καταστροφής και από την δίαιτα του αίματος. Η σύλληψη του Ματούσκα και ή αποκόλληση των εγκλημάτων του προσέξηνσαν απερίγραπτη έκκληση σ' όλους τους συγχωριανούς του, και σ' αυτή την οικογένειά του άκόμα. Γιατί σ' όλους ήταν γνωστός ως λαμπρός οικογενειαρχής, ως φιλήσυχος άστος, ως άνθρωπος που δεν μπορούσε να βλάψη ούτε μυρμηγκι. Και πραγματικώς, τα προτερήματα αυτά τα είχε ο Ματούσκα. Αλλά είχε συγχρόνως και ένα άλλο έγκληματικό «έγώ» που ήταν ισχυρότερο από το πρώτο του «έγώ», το φιλήσυχο, και τον έσπρωχνε να έγκληματιή.

Ένα δεύτερο παράδειγμα ανθρώπου με διπλό «έγώ», διπλή ύπόσταση είναι και το έπομενο:

Τά Ξημερώματα της 15ης 'Ιουλίου 1929, οι λιγοστοί διαβάτες που έτυχε να περνούν από την οδόν ντε λιά Μπλοττιέρ, έναν από τους πιο κακοφημισμένους δρόμους του Παρισιού, αντίκρισαν ένα φρικτό θέαμα. Στη μέση του στενού δρόμου βρισκόταν ξαπλωμένος ένας άνδρας ληθαργωμένος βαρεία και έστένανε από τους πόνοους. 'Ο άγνωστος φορούσε κομφότατο φράκο και φαινονταν ν' ανήκει στον κόσμο των γλεντζέδων. Τον μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο, αλλά εκεί ξεψύχησε ύστερα από λίγες ώρες, χωρίς ν' άνοιξη το στόμα του και να λυθη το μυστήριο του θανάσιμου νε-

κτερικού τραυματισμού του.

Φαντασθήτε όμως την έκκληση όλων, όταν πιστοποιήθηκε ή ταυγνωστόν πως ο δολοφονηθείς γλεντζές δεν ήταν άλλος από τον 'Ισπανό ανώτερο κληρικό 'Εταιβέρια ντελ 'Ερνάνι. 'Ο ντελ 'Ερνάνι βρισκόταν την εποχή αυτή στο Παρίσι, κατ' έντολήν του 'Ισπανού άρχιεπισκόπου, για να διοργανώσει μία μεγάλη θρησκευτική έκδρομή στην 'Ισπανία.

Πίσω από τον σοβαρό επιστήμονα στέκεται το φάντασμα του έγκληματικού «έγώ» του, προσπαθώντας να τον παρασήκη στο έγκλημα, στο αίσχος, στην άτιμία!

Ό ο σεβάσιμος λοιπόν κληρικός κρατούσος άξιοπροεσέτα την ύψηλή του θέσι ως τις έντεκα το βράδι. Μετά τις έντεκα κλεινόταν στην κάμαρά του, πετούσε τα ράσα του και τραβούσε για τα κοσμικά κέντρα ως κωμηνόμενος γλεντζές. Δεν γριφζε δε στο Ξενοδοχείο του παρα μόνον όταν ξημέρωνε. Κοιμόταν διό-τρεις ώρες και στις ό-χτώ βρισκόταν — ακριβώς στην ώρα του — στην 'Ισπανική έκκλησία για να ιερουργήσει, κατά την θεία λειτουργία.

Αν δηλαδή ο ντελ 'Ερνάνι δεν έδολοφονείτο, κανένας ποτέ δεν θα ύπομαζόταν ή διπλή ζωή του ά-γιου και τη ζωή του γλεντζέ και χαροκόπου.

Τί φρίκη! Βά πητε. Τί ύποκριτης, τί έλεεινός άνθρωπος! Κι' όμως... Κανένας δεν πρέπει να ριξη την τέρα του αναθάματος έναντιον του δυστυχισμένου αυτού ανθρώπου. 'Ο, τι έκανε, δεν το έκανε από σκοπό.

Ήταν ανίσχυρος έναντιον του δεύτερου «έγώ» του που τον έσπρωχνε να ζή την νύχτα μία δεύτερη ζωή, τόσο διαφορετική από την έπίσημη ζωή του.

που τους σκότωσε με τόσο ωθούμενος από το ένστικτο

Πέρσι πάλι στο Βερολίνο, συνελήφθη ένας από τους ανώτερους άξιωματικούς του έθελοντικού πυροσβεστικού σώματος ως ένοχος...

... Έβγαίνε κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα έγκλήματα, ώθούμενος από το θηριώδες δεύτερο «έγώ» του!...

δευκαπέντε μεγάλων έμπρησμών! Όπως ώμολόγησε κι' ο ίδιος στην άνάκρισι, έβρισκε έξαιρετική ευχαρίστηση να πυροπλή τα ΐένα σπίτια και καταστήματα.

Ό άνθρωπος δηλαδή αυτός ήταν «πυρομανής», ήταν άρρωστος ψυχικώς.

Μία παρομοία περίπτωση παρουσιάζει και ο «Εισαγγελέας Χάλλερ», το περίφημο κοινωνικό δράμα του Λίντσου. 'Ο ήρωας του δράματος αυτού είναι ένας άδέκατος και άσθηρός δικαστής, ο οποίος κάθε βράδυ άσυναισθητως βγαίνει κρυφά έξω από το σπίτι του και κάνει τα άγριότερα έγκλήματα, τα όποια την επομένη ούτε θυμάται καν.

Μία ιδιαίτερος φρικιαστική περίπτωση αυτού τού είδους άναστάτωσε τον 'Οκτώβριον του 1930 την κοινονία της Πράγας. 'Ηρωας της ήταν ο Ρώσος καθηγητής Καλιτίνσκυ, πρόσφυξ από την Ρωσία.

Ό καθηγητής αυτός έθεωρείτο ως ύπόδειγμα σοφού έπιστήμονος και φιλήσυχου πολίτου, ήταν παντρεμένος με μία διάσημη ήθοσοιδ με την όποια ζούσε άρμονικώτατα και είχε σχέσεις με την καλύτερη κοινονία της Πράγας. Φαντασθήτε λοιπόν την έκκληση των άριστοκρατικών κύκλων της Πράγας, όταν έπληροφορήθησαν ότι ο καθηγητής Καλιτίνσκυ συνελήφθη ως έγκληματίας του χειρόστου είδους. Ντυμένος σαν ζητιάνος, τριγύριζε τα βράδια στις από-

ΟΙ ΘΡΑΙΣΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΑΤΙΑ ΓΛΥΚΑ...

Μάτια γλυκά π' έχυσατε τή φλόγα σπην ψυχή μου
κάτω απ' τήν αστροφεγγιά μιάς ησυχίας νυχτιάς,

'Η θύμησή μου άκράτητη γυνά στά περασμένα
στ' άγαπημένα μέρη μας στήν πρώτη τή στιγμή,

'Ω! πώς με σινεπηράτε πλάνα φρούα μάτια
σέ κάποιους κόσμοις Ξέμακρους, ψηλούς, ιδανικούς,

Σάν ρόδινα χαμόγελα ξανοίξατε μπροστά μου
παράδεισους σαλπείριους, γαλιβίους ουρανούς

Και πάντα ή λάμψ' ή περιούση, ή Ξοτιζιά θωριά σας
μέσ' στήν ψυχή μ' ανάλαφρα εφώλιαζε κρυφά

Μά ή Μοίρα σάν νά ζήλεψε τήν Ξεχωρή σας
κι' άλλοιμονο σάς σφάλισε με μιάς, παντοτεινά

MIX. I. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

Κύλα, χωριάση ποταμέ, κάτω απ' τ' άρχαία
και μέσ' τ' άθεϊα σου νερά πού άντιφεγγίζουν

κεντρες φτωχογειτονίες, προσέιλυκε άδθα παι-
δάκια σέ άπόμερες αλλές και τούς Ξεκοβε τώ λαμό!...

Σχετιζή μ' όλες αυτές τις συνήθειες εινε και ή συνήθεια τών κλε-
πτομανών, οι όποιοι κλέβουν χωρίς νάχουν ανάγκη, μόνο και μόνο για-
τί τους Ξεθβεί σ' αυτό τώ δεύτερο «έγώ» τους.

'Ενα από τ' άριστοινγήματα τής άγγλικής Ξωγραφικής τέχνης,
«'Η Δούκισσα τού Ντέβονσάιρ», εινε κλαπεί άλποτε κατά τόν πό μσ-
στηριώδη τρόπο και έπί εικοσιπέντε δλόκληρα χρόνια ήταν άδύνατον

'Ιδοι και μιά άλλη περίπτωση: Σε μιά από τις κοσμοκότερες εū-
ρωπαικές λουτροπόλεις, παρετηρείτο τακτικά ότι από τ' ασκακάνια

'Ο έμπορος αυτός, στο δικαστήριο διεμαρτυρήθη εντόνος για τήν
κατηγορία πού άπήγγειλαν εναντίον του. Και εινε δίκιο, γιατί δέν θυμόταν

ΟΙ ΠΑΛΗΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

('Ο 'Ανθρωπος και ο Δημοσιογράφος)

'Ο άειμνηστος 'Ιωάννης Καμπούρογλου, ο περίφημος μεταφρα-
στής τής «'Νανάς» τού Ζολά, δέν ήταν μόνο ένας από τούς Ξεχωρι-
στός συγχρόνους του λογίους, αλλά και ο πιο άνήσυχος και πρωτό-
τυπος σ' έμπνεύσεις δημοσιογράφος τού καιρού του.

'Όταν εγγύρισε στήν 'Αθήνα από τώ ταξείδι του στή Γερμανία, τώ
μόνο όνειρο πού εινε ήταν νά εκδώση εφημερίδα. Κι' όταν τού πρό-
τειναν οι οικείοι και οι φίλοι του νά πιάση κανένα άλλο ελάγγελλο,

Τώ όνειρο τού νέου λογίου επραγματοποιήθηκε χωρίς στο συνεται-
ρισμό πού Ξεκανε με τόν άλησμόνητο Δ. Κορομηλά. 'Εξέδωσαν λοιπόν
τήν «'Εφημερίδα», ένα από τ' ιστορικότερα δημοσιογραφικά φύλλα

'Ψυχή τής εφημερίδος αυτής ήταν από τήν άρχή της εκδόσεώς της
ο 'Ιωάννης Καμπούρογλου. 'Εν τούτοις, άν και τήν εγγραφε σχεδόν δλόκληρη ο

'Η «'Εφημερίς», από τήν πρώτη χρονιά τής εμφανίσεώς της, Ξινε
τώ μοναδικό καθημερινό ανάγνωσμα όλων τών οικογενειών τής προ-
τετυούσης. Και ή πρωτοφανής αυτή έπιτυχία τής

Τήν εποχή εκείνη ήσαν άγνωστα άκόμη τ' ά
σημερινά τίτλοφρα τών εφημεριδών και τ' ά νέα
τής τελευταίας ώρας. 'Επομένως, όλες ή ειδή-
σεις, σημαντικές ή άσημαντες, κατεχωρόντο στή

Μπορούσε νά διοριστή κανείς πρεσβευτής, νο-
μάρχης, καθηγητής Πανεπιστημίου, αλλά ο διο-
ρισμός του ήταν... δώρο άδωρο, άν δέν αναγ-
γελλόταν με τ' άσημνησμένα κοσμητικά έπίθετα

'Ο Καμπούρογλου εινε τότε ένα φίλο, ο ο-
ποιός δυσαρεστήθηκε μαζί του, γιατί ο διορισμός
του ως νομάρχου δημοσιεύθηκε στή στήλη τών
Ειδήσεων και όχι στή περιζήτητη «'Διαφοροκία».

— Μά δέν κατάλαβες, βοέ άδελφέ, γιατί τώ-
καμα; τού δικαιολογήθηκε ο Καμπούρογλου. 'Η-
θελι νά σ' ευχαρισήσω περισσότερο, δίνοντας

— 'Ας Ξλειπε τέτοια προτίμησι. 'Εγώ ήθελα στή «'Διαφοροκία»...
— Καλά, καλά! τόν καθησύχασε ο Καμπούρογλου. Θά σέ ίκανοποιή-
σω... Και τήν άλλη μέρα, ο νεοδιορισμένος νομάρχης, παίρνοντας τήν

«'Εφημερίδα», διάβασε κατάπληκτος στή στήλη τών Κοινωνικών τ' ά
κόλουθα:
— Κατά λάθος, όσα εγράψαμεν προχθές διά τόν διορισμόν ως νο-
μάρχου τού κ. Τάδε, παρεισέφρησαν εις τές Ειδήσεις, άντι νά δη-
μοσιευθόν εις τήν στήλην ταύτην τών Κοινωνικών Διαφορών».

'Ο Καμπούρογλου εδινε Ξξαιρετική προσοχή στήν κατάταξι τών
Κοινωνικών. 'Ερόσεχε π.χ. νά μη συμπληθι ποτέ μιά άγγελία γάμου
με μιά εθνησι θανάτου. 'Επίσης δέν έννοούσε νά δημοσιεύη με κανένα

— Δέν παραβαίνω εγώ τόν όρο μου! Ξελεγε.
— 'Αλλά οι συγγενείς τού μακαρίτου έπέμεναν:
— Μά πώς θά μάθουν οι φίλοι μας τήν όρα τής κηδείας, κύριε
Καμπούρογλου;

Τότε ο Καμπούρογλου τούς εκύτταξε καλά στή μάτια και εινε
τά Ξξής άμμήτα:
— Μά σήμερα βορέθηκε κι' αυτός ο
χριστιανός νά πεθάνη! Δέν ήξερε ο εū-
λογημένος πώς τέτοιες μέρες δέν δη-
μοσιεύω νεκρώσιμα;...

'Ο 'Ιωάννης Καμπούρογλου.

